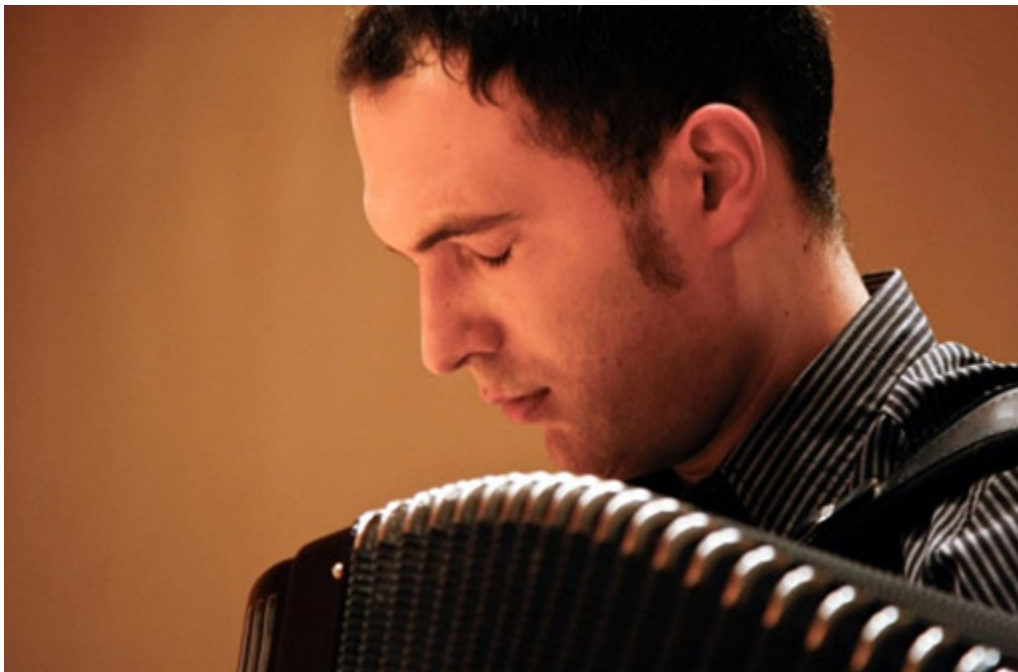

Un adéu massa aviat

© Pierre Clémenton

Per **Sofía Martínez Villar**

El 19 de febrer passat l'acordionista Oroitz Maiz ens deixava el cor aclapat i amb la seva música voltant-nos pel cap. Un accident aparentment absurd apagava les bones converses, el passejar pausat, l'humor fi i l'avenir d'un intèrpret interessant a tocar tot el repertori possible del seu instrument, amb les mateixes ganes de gaudir-ne com de donar-lo a conèixer. Oroitz tocava amb la mateixa determinació i lliurament una transcripció d'una obra de Bach que una de dur llenguatge contemporani, tal com es va poder comprovar en el seu debut en El Primer Palau fa gairebé deu anys. Oroitz gaudia de la versatilitat de l'acordió, tant en la faceta més acadèmica com en el vessant més popular. Amb prop de trenta-dos anys de vida va forjar un ampli currículum en el qual apareixen nombrosos premis en concursos nacionals i internacionals de música i d'acordió; estrenes d'obres de compositors actuals; col·laboracions amb moltes orquestres simfòniques i de cambra o recitals a duo amb el violoncel·lista Jaime Puerta. La seva tasca amb el grup Tanguedia i sobretot amb Youkalis li va permetre tocar repertoris més heterogenis i amb un cert caràcter popular amb els quals barrejava el bon fer de la música de conjunt i la improvisació. Tampoc no va deixar de banda les músiques tradicionals, i és que, com em va dir una vegada en una tutoria a l'ESMUC, per a ell *"ponerse la chapela y tocar la Trikitixa es una forma más de disfrutar del acordeón, de la música y de la vida"*.

Et trobarem a faltar, Oroitz, perquè ha estat un plaer compartir temps amb tu i perquè, efectivament, ens vas ensenyar moltes coses de l'acordió, de la música i de la vida.